U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **S. V.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Vidurou, advokátem se sídlem v Ostravě, Na Hradbách 18, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 3. 2007, č. j. 65 Az 220/2005 - 26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 23. 6. 2005, č. j. OAM-998/VL-10-05-2005. Tímto rozhodnutím správní orgán neudělil stěžovateli azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě

rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti argumentuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, kterou spatřuje zejména v nesprávném hodnocení existence zákonných důvodů pro udělení azylu a dále neúplné zjištění skutkového stavu věci, neboť správní orgán a následně i krajský soud neprovedly potřebná šetření týkající se důvodů, o něž stěžovatel opírá své tvrzení o pronásledování z důvodu aktivní politické činnosti v průběhu prezidentských voleb v zemi původu.

Stěžovatel v průběhu správního řízení vylíčil své obavy v souvislosti s jednáním neznámých soukromých osob (patrně příznivců neúspěšného prezidentského kandidáta J.), které na něj vyvíjely nátlak ve spojitosti s jeho aktivní podporou kandidáta J. v prezidentských volbách. Po ukončení voleb stěžovatel nadále žádnou agitační ani jinou činnost nevyvíjel, byl však vystaven anonymním telefonátům, v nichž byl zastrašován a vyzýván k vycestování ze země původu. Stěžejním důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany byla pro žalovaného skutečnost, že stěžovateli bylo vyhrožováno soukromými osobami, což stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nepopíral.

Výše jmenované problémy stěžovatele je možné podřadit pod problémy se soukromými osobami, jimiž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. ve svém rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, publikovaném na www.nssoud.cz, či v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, publikovaném na www.nssoud.cz, podle nichž „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby ... není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že orgány, které v dané věci rozhodovaly, nepřihlédly dostatečně k okolnostem hodným zvláštního zřetele pro možné udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, i tato otázka již byla řešena v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55 (oba publikovány na www.nssoud.cz), či v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS, podle nichž je udělení azylu z humanitárních důvodů věcí správního uvážení správního orgánu omezeného pouze zákazem libovůle správního orgánu vyplývajícího z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud uvádí, že s problematikou jeho dostatečného určení se již vypořádal např. v rozsudku

ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, či v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady měly být pro rozhodnutí opatřeny, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné; Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“, proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Novou skutkovou okolností, neuplatněnou v žalobním řízení, k níž Nejvyšší správní soud nemohl ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet, je pak tvrzení stěžovatele, že orgány státu neposkytly stěžovateli po ohlášení obav o útocích na jeho osobu potřebnou ochranu a tedy nelze vyloučit, že stejný postup nebude ze strany státních orgánů uplatňován i do budoucna.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelem uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu